

Grau en INFORMACIÓ I DOCUMENTACIÓ

Ramón V. Cirilo

Professor coordinador de primer curs del grau en Informació i Documentació. Universitat de València

El títol de grau en Informació i Documentació pertany a la branca de Ciències Socials i Jurídiques, s'imparteix a la Facultat de Geografia i Història i té una aportació docent provinent, principalment, de tres departaments: Història de la Ciència i Documentació, Història de l'Antiguitat i de la Cultura Escrita, i Informàtica. Aquestes tres vessants donen al títol un caràcter multidisciplinari.

No és estrany, doncs, que dins aquest títol es tracten aspectes tan diversos com el concepte d'informació, la gestió de suports físics per emmagatzemar la informació, els instruments que permeten organitzar, accedir i recuperar la informació que es necessita en un moment donat, el coneixement del funcionament dels principals centres encarregats de preservar la informació (com ara biblioteques, arxius, museus i centres de documentació). Per tant, l'estudiant que comença el primer curs ha d'estar preparat per afrontar reptes d'aprenentatge en un àmbit multidisciplinari, que aniran des de la perspectiva històrica de la informació i la documentació fins a l'última tecnologia que s'aplica a la gestió de

les dades i dels documents, passant pel funcionament, les tècniques i les metodologies emprades en els processos de gestió i serveis. És per això que el perfil formatiu de bat-

xillerat per a l'ingrés al grau es diversifica i no limitatiu, i comprèn les humanitats, les ciències socials i jurídiques, i la tecnologia.

Els estudiants se solen sorprendre de la importància de la matèria d'informàtica, la qual es reparteix de manera uniforme i obligatòria al llarg de la carrera, i queda sobradament justificada per l'evolució tecnològica que vivim. S'ha de ser conscient que cal desenvolupar aptituds i habilitats en aquesta matèria (i en les altres del pla d'estudis), però no és indispensable tenir-ne un domini clar quan comença el primer curs, perquè se'ls prepararà de manera convenient durant tot el període formatiu, igual que en la resta de les matèries. I, quan acaben la seua formació, tindran prou capacitat professional per abordar un mercat que a hores d'ara és el més gran conegut: el mercat de la informació i la documentació. Això sí, sense deixar de pensar en l'especialització com una arma més per obrir-se pas dins el món laboral. ■

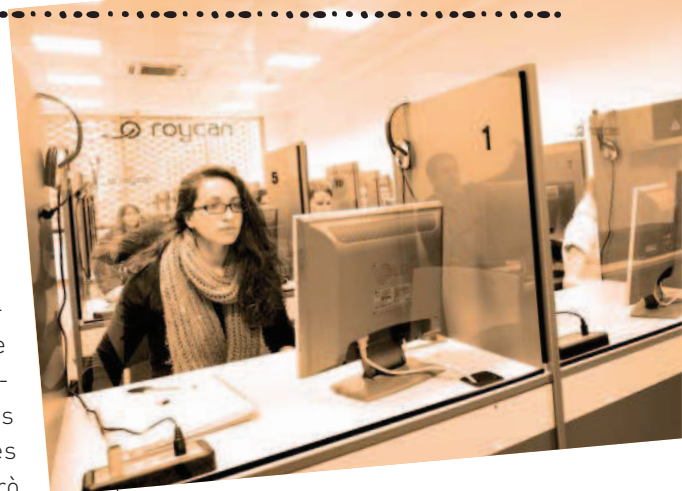
Grau en LLENGÜES MODERNES I LES SEUES LITERATURES

José Antonio Calañas

Professor coordinador de primer curs del grau en Llengües Modernes i les seues Literatures. Universitat de València

L'objectiu fonamental en aquesta titulació és formar en coneixements i competències avançades en llengües modernes i les seues literatures dins un quadre general filològic i humanístic. L'alumnat rep formació prioritàriament en una llengua estrangera i, complementàriament, en una segona llengua, que pot ser estrangera o de l'estat.

Els estudis s'organitzen en itineraris d'especialització principal (*major*) i complementària (*minor*), els quals possibiliten un ampli ventall de com-

binacions. Per al *major* les opcions són l'alemany, el francès i l'italià, i per al *minor* l'alemany, l'anglès, l'àrab, el català, l'espanyol, el francès, l'italià, el portuguès i les llengües i literatures de l'Àsia Oriental (japonès i xinès). No és possible cursar al mateix temps *major* i *minor* de la mateixa llengua però sí que es pot combinar una llengua estrangera en l'itinerari *major* i català o espanyol en el *minor* o, fins i tot, cursar més d'un *major* o més d'un *minor*.

Idealment, l'alumnat d'aquest grau ja hauria de tenir coneixement de les llengües estrangeres d'ambdós itineraris, tot i que, tret del francès, que es pot cursar a l'ensenyament secundari amb més facilitat, en la resta de llengües no es pressuposa cap nivell previ. Tot i això, és molt recomanable haver cursat en l'ensenyament secundari una segona llengua estrangera, i també assignatures amb un vessant filològic (*Literatura universal*) i que desenvolupen les habilitats comunicatives en les nostres llengües pròpies.

S'hi tracten, juntament amb la descripció i l'aprenentatge actiu de les llengües, temes com ara la relació entre la cultura i els mitjans de difusió (premsa, Internet), la relació entre literatura i les arts audiovisuals (cinema, teatre...), les varietats dialectals dins l'ús quotidià de la llengua i en les arts, així com les tècniques de comentari i l'anàlisi literari i lingüístic en les respectives llengües objecte d'estudi. També s'hi ofereix una panoràmica sobre altres aplicacions professionals, com ara l'ensenyament i la traducció o l'edició de llibres. ■

